

‘Ik gun het hem’

Meneer Du Pré, 86 jaar oud, woont sinds een half jaar in het verpleeghuis. Hij heeft al vijf jaar dementie, maar werd tot voor kort door zijn vrouw thuis verzorgd. Dat eindigde abrupt toen mevrouw Du Pré op straat een lelijke val maakte en daarbij haar heup brak. Ze moest enkele maanden revalideren en verhuisde daarna naar het verzorgingshuis dat samen met het verpleeghuis van haar man een zorgcentrum vormt.

Meneer Du Pré herkent zijn vrouw niet meer. Dat doet haar verdriet. Ze vertelt ons dat ze een goed huwelijk heeft gehad, dat hij een lieve en zorgzame man was. ‘Hij heeft een zacht karakter. Te zacht heb ik wel eens gedacht. Hij kon moeilijk van zich afbijten, zelfs als dat nodig was.

Daardoor heeft hij niet altijd gekregen wat hij verdiende. Daar werd ik wel eens kwaad om, omdat hij zo’n goeierd is.’ Wanneer mevrouw Du Pré op bezoek komt bij haar man, verloopt dat harmonieus. Hij weet niet wie ze is, maar laat zich haar zorgzaamheid goedmoedig aanleunen. En zij lijkt vrede te krijgen met de situatie. Maar dan gebeurt er iets onverwachts. We zien meneer Du Pré geregeld in het gezelschap van mevrouw Veldman. Zij krijgen ‘kennis aan elkaar’ en lopen hand in hand door het huis. Mevrouw Veldman blijkt geen eendagsvlieg. De band tussen haar en meneer Du Pré wordt hechter. Steeds vaker zoeken zij elkaars gezelschap op en geven elkaar blijken van affectie.

Mevrouw du Pré ziet dat ook, maar zegt er niets van. Ik vraag haar te spreken en bereid me erop voor haar te moeten uit-

leggen hoe zo’n band tussen twee mensen met dementie kan ontstaan. Maar ik vergis me. Mevrouw Du Pré valt meteen met de deur in huis: ‘Ik weet waarover u me wilt spreken: over mijn man en mevrouw Veldman. Ik vind het niet makkelijk om te zien, dat geef ik eerlijk toe. Maar ik zie ook dat het hem goed doet. En weet u wat? Ik gun het hem, omdat ik van hem houd.’

Haar reactie ontroert me. Dan zegt ze: ‘Maar ik heb wel een verzoek aan u. Ik kom om de dag bij hem op bezoek, van half drie tot half vijf. Kunt er dan voor zorgen dat die mevrouw uit de buurt is, want anders maak ik zo moeilijk contact met hem.’ ‘Natuurlijk mevrouw,’ antwoord ik, ‘dat doen we.’ En dat deden we.

TEKST FRANS HOOGEVEEN

BEELD ERIK FLOKSTRA/TWINMEDIA